

קב"ח:

העור והרוטב פרק תשיעי חולין

עין משפט
נר מצוה

מסורת הש"ס

עין אב מיי פיי פיי סל
 טומאת איילון הלך
 :3
 עין ג ד מיי פיי פיי סל
 טומאת נרעת הלכה
 :4
 עין ה מיי פיי פיי סל
 אבות הטומאה
 הלכה :5
 :6 מיי פיי פיי סל
 :7 מיי פיי פיי סל

שיטה מקובצת

- א כשר הפרש הטוב
- ב מאבר בהמה דאילו נמחץ
- ג מלח טמנו וניב ניא
- ד בשר חמור טמנו דאילו
- ה איכא :ז בנייהו אמר רב
- ו פלא נמחץ מלח בנייהו
- ז והנוגע בה דריי שני
- ח כלום נעשה האוכל :והו
- ט מחובר וטהור הנוגע בה
- י חריד :ט עובי הטמל
- יא נטיות משני צדיהן
- יב מדרבנא ובי ימות
- יג דמשמע :א אלמא כעין
- יד מיהא בעינן שאניה עושה
- יז חליפין חזרות וכו' כעיל
- יח נביא כעין מיהא בעינן
- יט שאניה חזרות חריד
- כא ויחסישבשבו לא נגע
- כב במאמר שיקבלה אבל
- כג חיוב עליו והורדו לאכיל
- כד לחותה אוכל ואח"כ חתבו
- כה קבל טומאה אוכל מאכיל
- כז לרב טומאה חמורה
- כח יבששתחו והלכה לה
- כט טומאה חמורה נשארה
- לעליו הקלה שלא היה לה
- לד עד עתה :יא איל הא
- לה קשיא לי :ד ואמאי הא
- לו טומאה וכו'

רבי יהודה בטהר. הא דאמר לעיל (דף קס) תלמיס שלמקו בלויבהן מטמא טומאת אוחלין אח"כ דלא כרבי יהודה א"נ למקו לא הוה אפילו כעשורה: כוליא וניב שפתים איכא בנייהו. פירוש כוליא שלמה וניב שפתים שלם אבל תני כוליא ומאי ניב שפתים א"ש אין עושה חליפין אילו מטמא דגמרינן מזהמה ממה שהיא דבר חשוב אף איבר שהוא חשוב ואע"ג דרבי יוסי הגלילי לא יליף מזהמה לענין דבעי שחיבות קלת יליף אבל לומר שאפילו תני כוליא ומאי ניב שפתים האיל ואין עושין חליפין מטמו דהא עלם אין עושה חליפין ואם נשבר ונפל מזהמה בחייה מסתמא לא מטמא דלא עדדף עלם מן החי מעלם דנכלה דלמר דנבצמא ולא דנעלמות ועלם כעשורה מן המת מטמא אבל פחות לא אע"ג דלין עושה חליפין וא"כ דהכא אמר דכשר עושה חליפין חוץ מכוליא וניב שפתים וצפרק דס הנדה ודף נה. אמר מה עלם שאין גושו מחליף ופריך והרי כשר כ"י ומשני דמוקמו נעשה לקנת וי"ל דהכא מענייה דקרא והסמ מענייה הסם דומיא דעלם שמתרפא קלת אבל אין מתרפא כגמלה וצבר גמי נעשה לקנת והכא דומיא דמיתה שאניה עושה חליפין כלל ולכן נקט הכא לשון חליפין והסם נקט גושו מחליף: בין רבי א"ר ע איכא בנייהו בשר. איך ספריס דגרסי רכובה וכן נראה דמשום הכי לא בעי ר"ע כשר דליכא איבר דנעמה דהיינו רכובה שאין עליו כשר ורבי לא איל אלא כשר רוב אברים ולא מטמא אפילו דרכובה גופה אבל אי לאו רכובה לא הוה ידעינן טעמא דר"ע מ"ט לא דריש גמי מזהמה דנעבי כשר דעממא דר' יוסי הגלילי ניחא דלא דריש מדי מזהמה ורבי"א פ"י דרכובה כ"ע לא פליגי כיון שנכרתה כן כלל כשר לא גרעה משאך איברים ולא פליגי אלא דוקא נאכר שהיה עליו כשר והוקר:

מח שפסעס יד לחכמה. לענין טומאה דלוריתא לקבל טומאה מן השדך כדי להביאה לחכמה להיות חכמתה ראשונה כאלו נגע עלמיה בטומאה. שיה לטומאה פשיטא לן דלא הוה ראיה חכמה שהרי זו לא קבלה טומאה לעלמה. לישנא אחרתא לענין טומאת עבודה זרה קיימיתא ליה חו שניעתא עבודה זרה הרי הוא כשדך וחליה השני מי היה לה יד והנוגע בה כנוגע בעבודה זרה או דילמא לא הוה יד וטהור הנוגע בה כגון אם לא הוכשרה דלין עליה תורת אוחל לקבל טומאה מחכמה אי גמי הוכשרה הוה לה איחיה ראשון והנוגע בה הוה שני ונעשה האוכל יד לאוכל אחר או לא: יחור. טוף: רבי יהודה מטמא. דלחמי מחובר הוא: א"כ יכול לחיות. הרי הו מחובר וטהור: ואם לאו. הרי הו חלול ועמא: מהו שיעשה יד למכירו. אם נפשו מתוור זה יתור אחר ומעורה זו בקליפתו ואינו יכול לחיות והו חלול והראשון יכול לחיות מהו שיעשה זה שכול לחיות ואינו מקבל טומאה בית יד לזה החלול ומניא לו טומאה. א"כ אם יחור זה אינו יכול לחיות מהו שיעשה לו האילין יד להביא טומאה על פירות שביחור: אכן. המנוגעת: שבוים. שגראה בזית זה וצנייה זה שכן דרך חזויות לתם שס איניס גדולות הממייקים את כל עובי הכותל ויגורא משי לדדים: כשהוא חולץ. לטוף שרעו של סגור כדכתיב (ויקרא יד) וחללו את האבנים: חולץ אם כולו. דהא אכן כתיב כמות שהיא או גדולה או קטנה: וכשהוא נותץ. אם הואיל הבית וכל לנחשו: נותץ אם שלו. חולץ את האבן ונותץ את דז שלו: ומניא אם חלק כפינו. דהא כתיב (שם) ונתן את הבית ולא שתי נמים: מהו שיעשה חלק הטוור בית יד לזה להניס טומאה לבית כפינו דהא אכן המנוגעת מטמאה כאלה כדכתיב (שם) והכא אל הבית: איכא בנייהו כשר הטוור מן האבן. לאחר זמן. כשר הפרש מן החי לא מטמא א"כ הו איבר עס הגידים והעלמות כדליף לקמן וכ"ש כשר הפרש מן איבר מן החי: מאכר מן הנכלה מטמא. דהא איכא מית נבלה: מן הכמה מקלס כהמה. כגון איבר ממנה מדכתיב ובי ימות יומן דמשמע כעין מיתה שאניה עושה חליפין והיינו איבר וקופיה דקרא הנוגע דנכלה יעמא: ומקלס כהמה אינה מעמא. ואף על פי שהיא כמהה כגון טרפה שטתה: וכי ימוס. מיניה נפקא לן איבר כדמרינן וקרייה ממה אלמא כעין מיתה כעין שאניה וחסרות: עושה חליפין. חזרת לקדמותה וכשר עושה חליפין אם יתלוש כשר מן הנעמה אחר עולה מחמו: מה כהמה גידין ועלמות. לקמיה מפרש כהמה הנמכרת עם הראש אף בה כשר כלל אלא גידים ועלמות לר"ע איבר הוא וכו"ש לרבי יוסי הגלילי דהא אילו עושה חליפין ולרבי לאו איבר מן החי הוא דהא אף בו כשר: בין ר"ע לרבי יוסי הגלילי איכא בנייהו כוליא וניב שפתים. דלין עושין חליפין ואין כגון עלם לרבי יוסי הו איבר לר"ע איכא בנייהו וצרכא דאי אשמעינן בהמה היינו מטמא דלא מטמא מחיים משום דלא מטמא בכעדשה אבל שרץ דמטמא בכעדשה אימא למטא מחיים ואי אשמעינן שרץ משום דלא מטמא במשא לא מטמא מחיים אבל בהמה דמטמא במשא אימא חתבו ואח"כ חיישב עליו ואח"כ חתבו כוית בשר מאבר מן החי חתבו ואח"כ חיישב עליו טהור חיישב עליו ואח"כ חתבו טמא רבי אסי לא על לבי מדרשא אשכחיה לרבי זירא א"ל מאי אמור בני מדרשא א"ל מאי קשיא לך אמר ליה דקתני חיישב ואח"כ חתבו טמא טומאת

מסורת הש"ס
 (א) עוקין פיי פיי סל
 (ב) עוקין קסו. (ג) נעיס
 פיי פיי פיי סל (ד) עיל
 ע. פיה: זמחיס פיי.
 (ה) זיל רבי יוסי הגלילי.
 (ו) (ויקרא יא).

תורה אור הש"ס

1. ובי ימות מן הבהמה אשר היא לכם לאכלה דנגע בגבלתה וטמא עד הקרב: ויקרא יא לט
 2. אלה הטמאים לכם בכל השורץ כל רצצע כדם כמותם יטמא עד הקרב: ויקרא יא לא

הגהות מורה"ב

רנשבורג
 א גמ' מ"ד חטוקין מית
 כשר. ניב מיי פיי פיי סל
 טומאת איילון הלכה ה
 וע"ש ברי':

וטומאת

ת"ל: בבותם מה מיתה שאניה עושה חליפין אף כל שאניה עושה חליפין דברי רבי יוסי הגלילי ר"ע אומר שרץ מה שרץ גידים ועצמות אף כל גידים ועצמות רבי אומר שרץ מה שרץ בשר גידים ועצמות אף כל בשר גידים ועצמות בין רבי א"ר ע איכא בנייהו ארכובה בין ר"ע לר"י יוסי הגלילי מאי איכא בנייהו ארכובה בין ר"ע לר"י יוסי הגלילי מאי איכא בנייהו וצרכא דאי אשמעינן בהמה היינו מטמא דלא מטמא מחיים משום דלא מטמא בכעדשה אבל שרץ דמטמא בכעדשה אימא למטא מחיים ואי אשמעינן שרץ משום דלא מטמא במשא לא מטמא מחיים אבל בהמה דמטמא במשא אימא חתבו ואח"כ חיישב עליו ואח"כ חתבו טמא רבי אסי לא על לבי מדרשא אשכחיה לרבי זירא א"ל מאי אמור בני מדרשא א"ל מאי קשיא לך אמר ליה דקתני חיישב ואח"כ חתבו טמא טומאת

טומאת